

[Aksel Larsen.]

ikke erklærer mig totalt uvillig til at tro, at en englænder f. eks. Montgomery kan blive den formelle chef, men hvori jeg er sikker på, at en Amerikaner bliver den reelle chef.

Spørgsmålet blev rejst i går af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, men vi fik det ikke besvaret, så jeg anser det for nødvendigt, at det rejses i dag igen. Aner den højtærede udenrigsminister med de mange tusind flyvekilometer bag sig og med sit udstrakte bekendtskab i udenrigsministerielle kredse i Europa og Amerika, aner han noget som helst om, hvad der kan blive følgen af vor tiltræden af pagten, hvad dette råd kan tænkes at beslutte, hvilke forpligtelser det kan pålægge os? Ved han selv, hvad han fører Danmark ind i, når han forlanger, at Danmark skal godkende en bestemmelse som denne i artikel 9, og hvis han aner noget om det, vil han, ja undskyld, tør han så sige det her i tinget?

I artikel 10 er der tale om optagelse af nye medlemmer. Det siges, at deltagerne kan ved enstemmig beslutning opfordre. . . . Ja, men hvor er det vi havner? Det er jo den berygtede vetoet, der bliver indført. Vi har hørt tilstrækkeligt om, at vetoet er noget, som djævelen har opfundet. Det er noget uhyggeligt noget, som ikke burde findes nogetsteds, og nu vil man have, at vi skal vedtage en traktat med vetoet. Jeg vil egentlig ikke sige, at jeg er modstander af vetoet i traktater. Jeg mener overhovedet ikke, at vetobestemmelsen altid er noget ugudeligt noget; for visse bestemmelser kan denne enstemmighedsregel være meget nyttig. Men jeg vil dog have lov at sige til dem, der mener, at vetoet er noget uhyggeligt noget, at nu skal de være opmærksomme på, at vetoet kommer ind i artikel 10. — Efter denne afbrydelse af mig selv går jeg videre med at oplæse artikel 10:

„Deltagerne kan ved enstemmig beslutning opfordre enhver anden europæisk stat. . . . til at tiltræde denne traktat.“

Det er jo ret interessant. I forvejen er det meningen, at de fleste vesteuropæiske stater på forhånd skal tiltræde traktaten og underskrive den den 4. april, deriblandt vel også Portugal. Måske må jeg benytte lejligheden til at gentage mit spørgsmål til den højtærede udenrigsminister, til den højtærede statsminister og til socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Bomholt, om, hvornår Portugal er blevet en demokratisk stat, for såvel rege-

ringen som det ærede medlem hr. Bomholt har jo hævdet, at alle de stater, der tilslutter sig Atlantpagten, er demokratiske stater. Jeg vil altså gerne have at vide — jeg gentager spørgsmålet, som jeg har fremsat en halv snes gange i går: Hvornår er Portugal blevet en demokratisk stat?

Dernæst er der spørgsmålet om Spanien. Jeg er blevet gjort opmærksom på, at jeg i går kom til at sige, at Spanien skulle have været med fra begyndelsen i Atlantpagten. Det var en fortalelse, noget sådant er ikke tilfældet, men Amerikas udenrigsminister Dean Acheson, som jo ustandseligt er blevet brugt som sandhedsvidne af vor egen udenrigsminister, har højtideligt officielt erklæret, at efter hans mening opfylder Spanien i hvert fald den ene af de to betingelser for at blive medlem af Atlantpagten. „I hvert fald den ene“, hvorved han altså siger, at han egentlig tror, at Spanien også opfylder den anden. Vi ved bl. a. gennem denne udtalelse, at USAs regering er meget interesseret i at få Spanien med nu. Hvis der kommer ansøgning fra Spanien eller forslag fra Amerika eller anden stat om, at Spanien skal være medlem — jeg ville sætte pris på, om statsministeren og udenrigsministeren blev sat i stand til at høre efter, for det er et spørgsmål til dem —, hvorledes vil Danmark så forholde sig?

Her er virkelig et område, hvor vetoet kan gøre god gagn. Opfordringen til Spanien skal være enstemmig. Jeg spørger regeringen, og — ja, når den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister er færdige med at tale sammen, skal jeg fortsætte — jeg spørger udenrigsministeren og statsministeren: Vil de her erklære, at de ikke, så længe der eksisterer fascistisk styre i Spanien, vil gå med til, at Spanien bliver medlem af Atlantpagten? Jeg beder dem afgive en lignende udtalelse vedrørende Grækenland og Tyrkiet, som man også kan befrygte vil blive forsøgt draget ind i Atlantpagten ved initiativ fra USA.

I artikel 10 siges der iøvrigt, at det er hos Amerikas Forenede Staters regering, tiltrædelsesdokumenterne deponeres, og i artikel 11 siges det, at det er der, ratifikationsdokumenterne deponeres, og det er derfor, de forskellige medlemsstater bliver holdt underrettet.

Nu springer jeg foreløbig artikel 12 over og går til artikel 13. Ifølge artikel 13 er pagten gyldig og uopsigelig i 20 år. Man skal være klar over dette for afstemningen. Det er en 20-års forpligtelse, man vil binde Dan-